

M. Nielsen vil kalde det, at beskrive, hvem det er, der er klemte i hele kæden fra jord til bord.

Det er nemlig ikke detailhandelskæderne, det er heller ikke andelsselskaberne, næ, det er primærbonderne. Og hvorfor er de det? Det er de, fordi de bliver presset hele tiden til at lave de der billige fødevarer, som man påstår, at forbrugerne vil have, og hvor vi nu står og prøver på at sige: Jamen de skal købe noget, der er af bedre kvalitet, for det vil landbruget kunne tjene flere penge på. Det var sådan set det, der var min hensigt og sådan set hele ideen bag talen, og det håber jeg så at jeg nu har fået forklaret hr. Ole M. Nielsen, hvis ikke det lykkedes før.

Til hr. Keld Albrechtsen: Ja, jeg går ind for, at man mærker også foder, så man kan se, at der er gensplejsede produkter i. Men hvis jeg skal gå ind i debatten fra før, hvad jeg selvfølgelig nok skal være lidt forsigtig med, så vil jeg sige, at der kan være så små restkoncentrationer – jeg tror, det var det, fru Annie Lunde Hansen mente – så man ikke kan finde én sojabønne i 100 t, eller hvad det nu kan være, som er gensplejset.

Hvis det er det, hr. Keld Albrechtsen mener, så må jeg sige, at så er jeg enig med fru Annie Lunde Hansen. Men det betyder ikke, at jeg ikke generelt mener, at hvis der er gensplejset foder, så skal det stå på pakken eller læsset, eller hvad det er.

Så til hr. Jens Kirk: Jeg var da glad for, han syntes, at det var rørende, hvad jeg sagde om landbruget. Jeg synes jo sådan set, at det er sørgeligt. Det viser jo nemlig, at der laves for meget mad i Europa, og derfor bliver priserne presset. Det er jo ikke kun i Danmark, vi ser det her, og derfor får vi altså alt det der omkring strukturudviklingen, som ingen af os jo er interesseret i.

Så spurgte hr. Jens Kirk mig, hvad jeg tror, der kan gøres, for at vi kan få forbrugerne til at købe den dyre mad. Nu er jeg jo altså selv ud af et liberalt parti og en liberal slægt, så jeg kunne ikke drømme om at sige, at man f.eks. ikke skulle trykke alle de vanvittige tilbudsaviser, der kommer ind ad døren, men en af ideerne kunne jo være, at landbruget selv, og det vil altså sige landbrugets industri i begge led, gik ind og sagde: Vi holder op med det der, vi begynder faktisk at reklamere for noget andet.

Men jeg er helt åben over for at høre gode ideer.

(Kort bemærkning).

Christian Mejdahl (V):

Ordene specialisering og industrialisering bliver brugt mange gange om landbruget, og fru Vibeke Peschardt brugte dem også, og det var, som om der var en syrlig undertone i det, men det kan fru Peschardt få lejlighed til at korrigere, hvis jeg tager fejl.

Men specialiseringen er jo en kendsgerning. Det er noget, bønder har gjort for at blive bedre til en enkelt gren, hvad enten det nu er svin, kvæg, fjerkræ, planter, eller hvad det nu er. Inden for de enkelte grene specialiserer man sig også, nogle har søer og smågrise, andre har slagtesvin osv.

Men med hensyn til industrialisering eller industrilandbrug vil jeg godt spørge fru Peschardt: Hvad er definitionen? Er det størrelsen? Er det hvilken produktionsgren, man har? Er det mekaniseringsgraden? Er det gældsprocenten? Eller hvad er definitionen på det industrialiserede landbrug?

Som jeg oplever landbruget, er det jo varieret i størrelse, produktion osv. i en utrolig høj grad, og derfor vil jeg godt have fru Vibeke Peschardts definition på industrialisering.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg har to ting: Først vil jeg sige tak til fru Vibeke Peschardt for hendes tale. Jeg lagde bl.a. mærke til, at De Radikale gerne vil være med til en eller anden form for madordning på skolerne. Det har vores statsminister også udtalt i nytårstalen at han gerne vil, så nu kunne man jo ønske sig, at der blev sat penge nok af til det.

Vi vil spørge, om det menes så alvorligt, at der kommer penge, så det kan gavne alle. For kommunerne kan ikke skaffe penge til de ordninger, i hvert fald ikke alle kommuner.

Dernæst vil jeg godt have lov til at sige tak til det, som jeg også ligesom selv var inde på i min tale, nemlig at det er de billige madvarer og primærproducenterne; det er jo ikke dem, der tjener pengene, det er mellemliddet.

Så kunne vi måske lære fødevarerekæderne en anden prispolitik over for vores landmænd, så var der måske nogle ting dér, der var vundet, og jeg håber, at ministeren kan vifte lidt med sin højre hånd, som godt kan være en jernstang, når hun vil det. Så kunne vi måske fremad håbe på, at der ville ske nogle ting dér.